

Mălina Amortoaie

*Învățând
să nu fiu
oaie*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AMORTOAIE, MĂLINA

Învățând să nu fiu oaie / Mălina Amortoaie. - București:

Smart Publishing, 2018

ISBN 978-606-8956-15-2

821.135.1

Ilustrație coperta: Crina Daniela Sauciuc - Graphic Designing;
e-mail: crina.sauciuc@gmail.com; fb: /sauciuc.c.daniela

Copyright © 2018 Mălina Amortoaie
Toate drepturile rezervate.

Copyright © 2018 Smart Publishing

Tehnoredactor: Liviu Stoica

ISBN 978-606-8956-15-2

București 2018

CAPITOLUL I

Iubirea

„Șansă sau neșansă – ghici!”

Astăzi, împlinesc 31 de ani.

Am citit cândva un citat pe care, reproducându-l din memorie, suna cam așa: „Vârsta nu te salvează de iubire, dar iubirea te salvează de vârstă”.

Găsesc acest motto just până într-un anumit punct – iubirea te salvează de vârstă și nu prea. Iubirea îți reamintește constant de vârstă și, deși iubirea e pură noblețe, motivul pentru care viața merită trăită, între iubire și vârstă există un joc de-a dreptul enervant al disproporțiilor care pune presiune pe un individ. Cu cât ești mai tânăr, cu atât iubești mai înflăcărat. Naivitatea tinereții, pofta de viață, frumusețea individuală, trupească și sufletească, visurile, toate îți deschid un apetit sănătos pentru iubire.

Dar, cu trecerea timpului, unii începem să obosim. Și iubirea te salvează numai dacă ești dispus să îi dai mai mult... și mai mult... în fiecare zi, mai mult din tine. Când ești tânăr, poți fi orgolios, poți să ții în mijlocul străzii, te poți aprinde și stinge constant, rapid, nimeni nu îți va reproșa nimic și, mai ales, nu ai nimic de

pierdut nimic. Însă pe măsură ce înaintezi în ani, miza unui spectacol în stradă crește. Cu siguranță, la 31 de ani nu mai ai impulsivitatea de la 21 de ani când, pentru banalități mai mici sau mai mari, puteai desface infernul dintre tine și iubirea ta, cât așteptai metroul.

Iubirea nu te salvează de vârstă. Vârsta salvează iubirea. Compromisul, în forma înțelepciunii dobândite în timp, salvează iubirea. Munca de zi cu zi în găsirea echilibrului, micile gesturi care întrețin magia, tu fiind tu, tu dedicându-te persoanei iubite. Importanța păstrării frumuseții tale individuale, de a rămâne tu, deși în tine este atât de prezentă persoana iubită. Și, la cap de listă, lăsatul scrisului în jurnal deoparte, pentru a-ți începe ziua.

Este o dimineață de toamnă caldă. Pe geam vezi dealurile din jur – sunt încărcate de vie. E liniște. Încep să îmi fac plimbarea, desculță, prin grădină, așa cum obișnuiesc de un an încoace. Este o desfătare în fiecare dimineață, chiar și iarna, deși, în mod evident, iarna nu mă plimb tare mult prin zăpadă în picioarele goale. Încă nu am găsit în meditație un tabiet, dar mi s-a spus că plimbările mele, desculță, prin iarbă, au un efect asemănător cu cel al meditației. Pentru mine, astfel de plimbări sunt modul în care mă încarc de energie, apropierea de pământ, de rouă, mă ajută să îmi încep ziua revigorată. Totodată, îmi aduce aminte de copilărie, când în grădina bunicilor, vara, orice articol de încălțăminte era exclus. Iarba moale din grădină, dorința de a nu perturba echilibrul naturii cu vreo pereche de teniși – amuzant felul în care îmi imaginam gărgărițele și greierii stând la locul lor în iarbă și văzând un tenis imens trecând pe lângă ei... credeam că imaginea asta strică total orice echilibru

natural și trebuie, deci, evitată pe cât posibil. Pe când, un picior gol, de om... asta e ceva la ordinea zilei, cu care greierii și gărgărițele trebuie să trăiască în pace.

Au trecut zece ani de când viața mea a luat întorsătura care m-a lăsat, astăzi de dimineață și ieri dimineață, să mă trezesc și să mă plimb prin iarbă și rouă. Sunt zece ani de când m-am adunat și m-am găsit pe mine însămi. Privind retrospectiv, n-aș vrea să mă întorc în acele momente critice, de-a dreptul înspăimântătoare, care m-au adus aici. Se spune despre noroc sau despre ghinion că nu există. Nu există șansă ori neșansă. Că ar fi doar modul nostru de a percepe lucrurile, maniera în care gândim anumite situații, starea noastră de spirit. Eram odată în metrou și, fără să vreau, am auzit o poveste de consolare, spusă între Piața Romană și Unirii, de către un adult unui puști. Era despre un bătrân cioban care răspundea la orice întâmplare din viață cu „Șansă sau neșansă? Ghici!”. Spre exemplu, când fiul lui și-a rupt piciorul lucrând în grajdul familiei, ciobanii din apropiere au început să îl compătimească pe bătrân: „Ce ghinion!”. Dar când a început războiul și tinerii au început să fie trimiși pe front, ceilalți ciobani, în cor, l-au invidiat pe bătrân: „Ce noroc!”. Așa că, la fiecare ipostază a vieții, bătrânul răspundea: „Șansă sau neșansă? Ghici!”.

De asta eu cred că oamenii nu trebuie să alerge după noroc. Dar cred despre noroc că, atunci când se întâmplă, nu e rost să te prefaci că nu îl vezi și să îl negi, și e bine să îl consideri o binecuvântare venită de la destin.

O binecuvântare a destinului este și fiecare dimineață petrecută lângă el. După plimbarea prin rouă, pregătesc cafeaua pentru amândoi și mă întorc în dormitor să îl trezesc. Eu, de câțiva ani, nu pot să dorm până târziu și așa, mi-a revenit cumva mie rolul de ceas deșteptător.

— E opt dimineața, rază de soare!

Mă bag în pat lângă el, sub așternuturi, și-l văd că deschide un ochi.

— Ți-am făcut clătite. Închide ochiul deschis, apoi zâmbește. Se întoarce cu spatele la mine și scormonește, cu ochii închiși, în noptieră. Uite, asta e pentru tine! La mulți ani, iubita mea!

— Când ai făcut clătitele? Nici nu le-am observat în bucătărie. Îl sărut și deschid cadoul. Este o carte pe care mi-am dorit foarte mult să o citesc, care nu a mai fost printată de mult timp și nu am reușit să o găsesc în nicio librărie sau anticariat. Îi mulțumesc printr-o îmbrățișare sufocantă, iar lipsa de aer îl trezește definitiv.

— Când te plimbai afară, prin grădină. Și dăă, le-am ascuns de tine. Ce îți dorești să facem astăzi? Putem să ieșim să mâncăm, undeva frumos. Și am pregătit și niște bilete la teatru...

Orice am face, eu sunt fericită că sunt lângă el. Nu sunt sigură dacă el este sufletul meu pereche, pentru că nu sunt sigură dacă există așa ceva ca suflet pereche. Ei definesc sufletul pereche ca persoana în ochii căreia te uiți și vezi o oglindă. Ei spun că vocea persoanei respective te cutremură și că ai mai auzit-o în alte vieți. Poate nu mi-am întâlnit sufletul pereche încă. Poate sunt prea oarbă să îl văd pe el ca pe sufletul meu pereche. Poate totuși nu există suflete pereche.

Locuim într-o casă plină de cărți și goală de mobilă. Are un etaj cu două dormitoare, o baie și o terasă din sticlă cu un birou, un pod pe post de cameră de depozitare, iar la parter avem sufrageria și bucătăria. Am construit-o împreună, după ideile amândurora de „casă ideală”. Pereții sunt albi, mobila e albă – a fost dorința mea. Canapeaua este maro și incredibil de comodă – a fost

dorința lui. Masa de scris din sufragerie – ideea lui, dar, acum, unul din locurile mele preferate din casă. Avem și un beci la subsol, plin de sticle de vin făcut din strugurii de pe dealurile noastre. Ar fi fost un ideal romantic să facem vinul noi doi, nu-i așa? Eu cred că un ideal romantic mai potrivit este faptul că, numai în doi, noi doar noi doi bem vinul împreună.

Mă așez pe unul din scaunele din grădină cu o farfurie plină de clătite, pe care o pun pe masă. El se așază lângă mine și mă ia în brațe. Privim amândoi cum soarele începe să înghită strugurii și viile cu totul, în timp ce noi asistăm la acest spectacol ca și cum ar fi cel mai firesc lucru de pe lume. Ce firesc e că soarele răsare în fiecare zi. Dar și-a pus cineva problema cum ar fi să nu mai răsară soarele în fiecare zi? Noi doi am făcut un obicei: să căutam soarele în fiecare dimineață. Eu cred că soarele trebuie să te sărute în fiecare zi pe amândoi obraji, ca să poți săruta și tu oamenii din jurul tău, pe amândoi obraji. Altfel, nu vei săruta pe nimeni în ziua respectivă sau mai rău, va fi un sărut numai pe un obraz – genul acela de sărut rapid, superficial, care e atât de puțin intenționat, încât nici nu ți se întoarce obrazul. E un mod mai romantic de a spune că fără vitamina D produsă prin expunere la soare, devii un om mai puțin vesel și mai morocănos.

După o vreme, noi am început să ne înțelegem fără cuvinte. Avem puțini prieteni pe aproape și suntem considerați niște ciudați. Dar noi știm că ceea ce ne ține legați nu sunt trivialitățile din discuțiile dintre oameni, ci e ceva mai mult de atât. El e singura persoană care desființează definiția tăcerii, pe care o cunosc de la alții. De regulă, tăcerea e o chestiune inconfortabilă, pe care vrei să o spargi cu orice piatră pe care o poți găsi, cu

orice bolovan de gând care ți-ar trece în momentul respectiv prin cap. Dar cu el, tăcerea e împăcare. E suficientă o privire ca să mă citească. Bine, la acest capitol, la citirea expresiilor faciale, prietenii mei din copilărie și din fragedă tinerețe găseau extrem de amuzant faptul că nu știu să mint și că, de fiecare dată când încercam, ori făceam o expresie dubioasă, ori începeam să râd. Social, mă simțeam extrem de prost că nu știu să fabulez, deși, pe de altă parte, era ceva special al meu și eu găseam o desfătare în asta: eu sunt un om sincer.

Și cu sinceritatea... sinceritatea este una din pânzele corabiei ăsteia pe care eram noi doi – iubirea. El mă cunoște, îmi știe gândurile, iar eu, pe ale lui. Uneori, îmi e frică de sinceritatea dintre noi, pentru că pare totul prea frumos ca să fie adevărat. De foarte multe ori am pus sub semnul întrebării sinceritatea, dar timpul e o dovadă că aceasta nu e un miraj.

A doua pânză a corabiei noastre este simplitatea. Încercăm să ne iubim simplu, să trăim simplu, să nu ne aventurăm în capcanele vieții moderne prea tare. Simplitatea noastră înseamnă și un acord către singurătatea în doi, izolați de lume, dar e ceva dorit cu ardoare de amândoi. Noi fugim de lume prin cărți și scrierile noastre și, când simțim că rămânem fără inspirație, ieșim în lume să o vedem și să ne inspire. Și de regulă, cum ieșim în lume, vrem înapoi acasă, să stăm pe canapea împreună și să (ne) citim doar noi.

Pare un ideal boem irealizabil, nu-i așa? Tot pachetul: el, casa din vii, stilul de viață care implică cititul și scrisul, izolarea de lume în doi. Cu toate astea, încă mai păstrăm o ancoră în realitate. Despre ancora lui voi vorbi mai târziu, dar ancora mea este profesia de profesoară. Am ales să fiu profesoară pentru că mi se pare cel

mai frumos mod de a atinge viitorul, modelând oamenii care vor trăi și vor crea lumea de mâine. E o sursă de venit modestă, dar activitatea o fac cu plăcere și îmi dă o bucurie: eu învăț minți tinere să gândească și (re)gândească, să își pună întrebări, să caute răspunsuri. Lucrez la un liceu din orașul din apropiere. Copiii sunt curioși, iar eu și mai curioasă să aflu despre ei.

Mi se pare mereu atât de neobișnuită pofta lor de viață și mă fascinează setea lor de cunoaștere. Îmi place să le ascult visurile. Noi discutăm la ore ceea ce trebuie să predau, dar, desigur, aflu și gândurile lor asupra unor subiecte, reușind ca, de fiecare dată, să rămân surprinsă de noile perspective pe care ei le aduc asupra gândurilor mele. Nu aș spune că sunt perspective revoluționare, dar viziunea unora este atât de altruistă pe când a altora e atât de egoistă! Clasa mea este un carusel de personalități și eu le antrenez dându-le ocazia să miște caruselul în ce direcții își doresc.

Ca toți învățătorii și profesorii, deși rareori ei admit, am și eu câțiva favoriți în clasă. Unul dintre ei este un băiat de paisprezece ani, cu un entuziasm fantastic în privința unor probleme pentru care cred că nici eu nu mai manifest vreun soi de fascinație. Asta îl face favorit în ochii mei, pentru că întregeste în mine pasiunea pentru ceea ce predau, chiar în locurile în care nu a fost puternică vreodată cu adevărat.

Și, deși mă simt în largul meu în jurul copiilor, ușor ironic, eu nu simt nevoia de a avea copii. Nu îmi simt viața goală fără copii în casă, momentan. Soțul meu, pe de altă parte, el simte diferit, deși niciodată nu a încercat să mă convingă. De fiecare dată când aveam discuția asta despre copii, eu spuneam simplu – „Nu simt“, el spunea – „Înțeleg“ și treceam mai departe. O discuție

simplă, dar pentru amândoi, de fiecare dată, cu trecerea timpului, tot mai dureroasă. Inițial, am discutat în glumă... după ce luasem decizia să mă apuc de o nouă facultate și o nouă carieră. El m-a întrebat amuzat dacă nu mai bine am face împreună un copil decât să mă apuc iar de învățat. Am râs și i-am zis că am timp, că sunt încă tânără și că asta mai poate aștepta. Dar el trecuse de anii mei, de destul de multă vreme, și nu m-am gândit atunci să iau conversația în serios. Dar conversația s-a reluat de atunci, o dată pe an. Într-un an, am început să plâng, cerându-mi iertare pentru egoismul meu ce singură l-am clasificat în mintea mea ca fiind brutal. El m-a luat în brațe și mi-a spus că va veni o vreme când îmi voi schimba decizia și că știe asta. Dar, iată-mă, acum, în grădina, ținându-l în brațele mele, la 31 de ani, simțind că timpul ne apasă pe amândoi. Ca să iau presiunea timpului de pe noi, i-am sugerat să adoptăm un copil și să schimbăm un destin, decât să mai aruncăm noi un suflet în haosul ăsta, în mod voluntar. Mi-a zis că, probabil, nu va fi niciodată la fel ca atunci când „vei avea copilul tău, sânge din sângele tău“, dar că rămâne o variantă pe care nu o respinge.

Toate prietenele mele cresc astăzi copii fericiți, copii care vor termina în curând anii de grădiniță. De fiecare dată când ne revedem, ori când vorbim – și mă aștept astăzi să vorbim pentru că mă vor suna să îmi ureze „La mulți ani“ – mă întreabă în ce stadiu a mai ajuns proiectul „bebe“. Mi se ridică părul pe mâini când folosesc numele ăsta de cod și încerc să schimb subiectul. Îmi sunt dragi, dar toate au o părere diferită și o soluție diferită pentru impasul... maternal în care mă aflu. Una dintre ele spune că nu am găsit persoana potrivită încă și de asta nu simt nevoia de a avea un copil. Ea crede în

suflete pereche și este sigură că îl găsisse pe al ei, în urmă cu doi ani, pe o plajă obscură, la sfârșitul verii. Alta îmi spune că nu am idee ce ratez, că e cea mai mare bucurie a vieții. Poate fi, nu neg, dar, dacă nu simt nevoia să fac loc bucuriei ăsteia în viața mea, de ce ar trebui? Simt că viața mea e deja suficient de plină și de echilibrată. Și, în plus, sunt așa multe cazuri de părinți care au devenit părinți pentru că ceasul făcea „tic-tac“ și acum regretă asta. Regretul se manifestă, din ce am observat, ori prin abandonul de copii ori prin abandonul viselor lor proprii care nu mai pot fi realizate pentru că un copil este, în fond, o responsabilitate uriașă și o dedicare continuă. Mie mi se pare atât de dificil să porți responsabilitatea formării complete a unui tânăr! Da, știu că sunt profesoară, dar eu nu vorbesc aici despre arte frumoase, literaturi și filosofii; eu vorbesc aici de hrănirea aceluia copil, tu, personal, cu toate principiile de viață și valorile fundamentale care vor face din copilul acela om. Mă veți contrazice și veți spune că un dascăl adevărat face asta, dar cu toții știm de importanța primordială a celor șapte ani de acasă. Prietenele mele se folosesc de profesia mea de fiecare dată când aduc în discuție proiectul. Ele spun: „Elevii tăi, de care ești atât de mândră, sunt o dovadă că ai putea fi o mamă minunată. Ai toate calitățile“. Sunt flatați, dar nu este un motiv suficient de bun pentru a face asta. Ele îmi mai spun că ăsta este scopul vieții noastre: să dăm viață și că asta a înlocuit în ele orice urmă de vid și goliciune interioară. Mă atrage argumentul legat de vid cel mai tare, dar totuși nu reușesc să văd o conexiune logică sau spirituală între golul meu din stomac și un prunc, deși am citit argumente, filosofii, spiritualități foarte bine dezbătute, care ar face corelația posibilă. „Dacă nu ai copii, n-ai cum

să înțelegi...“ Dar, dacă eu nu văd, nu văd. Dacă eu nu simt, nu simt...

La ce îmi trebuie un copil, când el îmi doarme așa de liniștit în brațe și suntem așa de bine împreună, așa cum suntem noi? Nici câine nu avem, doar un motan negru, vagabond, exagerat de lipicios, care vine ocazional la noi să ne iubească și care nu ne-ar mai părași vreodată dacă noi n-am pleca din grădina la treburile noastre. Îi lăsăm de mâncare mereu și, într-un exces de zel, l-am și botezat: Dănuț – din toate numele de motani i-am zis așa, deși soțul meu a insistat să regândim situația, propunând ca alternative: Napoleon, Gogh, Putin, Schopenhauer sau Banderas. Dar a rămas Dănuț, pentru că i se potrivește perfect: când îl strigi, îl alinți din start și așa e de mototol, că merită alintat mereu.

Nu m-am dus niciodată la terapie, dar prietenele mele întotdeauna s-au ocupat să identifice cauzele lipsei totale a instinctului meu matern. Bineînțeles, are legătură cu mediul în care m-am dezvoltat și am crescut, cu familia mea. La capitolul ăsta tind să le dau dreptate. Copilăria mea a fost plată, lipsită de evenimente perturbatoare, adolescența a fost un coșmar, iar începutul vieții de tânăr adult a semănat cu o adevărată ruletă rusească. Bine, când zic „copilăria lipsită de evenimente perturbatoare“, sunt ușor modestă. Când aveam nouă ani, am aflat că am fost adoptată de tatăl meu, deci, practic, nu mi-am cunoscut niciodată tatăl adevărat. Informația nu m-a tulburat suficient de mult, deși am ajuns eu însămi la concluzia că ăsta a fost doar începutul șirului nesfârșit de abandonuri săvârșite de bărbații din viața mea față de mine. Mă mai întreb uneori cine este tatăl meu biologic, dar trăiesc mai departe fără să încerc să aflu, pentru că

știu că, oricum, nu ar face nicio diferență. Amuzant... îmi amintesc acum, extraordinar de lucid, o scenă cu mama mea, de când eram mică, când ne-am uitat împreună la un film cu o fată care și-a redescoperit tatăl adevărat, tată care s-a dovedit a fi un rege, iar ea, implicit, devenind prințesă. Acum înțeleg retrospectiv de ce plângea mama mea. Nu știam încă, pe atunci, respectivul detaliu legat de arborele genealogic. Bine, poate exagerez și mama plângea presimțind că nu o să fiu niciodată o prințesă. Și poate că a mai presimțit atunci, în momentul ăla, câte altele și-ar mai fi dorit pentru mine și eu nu am ajuns să fiu.

Momentul de cumpănă al copilăriei mele a fost marcat de divorțul părinților mei, care a transpus din planul real, o viață fără griji într-un plan idilic. Trebuia să am grijă de mine, de școală și, să fiu alături de mama mea care, ca orice femeie care trece prin această experiență de viață, avea nevoie de ceva timp să facă pace cu destinul, spre a deschide un nou capitol mai luminos. Am fost aruncată din lumea jocului și din culegerile de matematică afară, cu nasul în zăpadă, când am realizat că universul în care crescusem nu va mai fi vreodată la fel și că în ziua în care tatăl meu și-a făcut bagajul și a plecat pe ușă, noi ne-am îndepărtat unul de celălalt pentru totdeauna. De ce? Cunoașteți voi oare vorba aceea cu „Viața bate filmul“? Mama a trecut printr-un episod similar, când prietena ei cea mai bună, de o viață, i-a furat soțul, casa, trecutul, prezentul și viitorul visat. În orice caz, încă mai cred că trăinicia conexiunii naturale mamă-fică ar fi rămas neschimbată, dacă nu ar fi trebuit să ne reconstruim împreună viața și să trecem prin atâtea provocări dureroase. Anii imediat următori m-au îndepărtat cumva de ea și, astfel, tocmai părinții mei m-au